

Погребаха ги, а на другия денъ намѣриха на брѣга чудна икона на Христа, нарисувана отъ нѣкой старъ майсторъ върху дѣска. Спасителътъ бѣ изобразенъ съ тръненъ вѣнецъ, ржцетѣ му бѣха широко разтворени, като че благославя. Нозетѣ и ржцетѣ пронизани.

Такива икони обикновено приковаватъ къмъ кръстъ, за да се образува распятие.

— Господъ ни е посетилъ, каза свещеникътъ—дошълъ е да донесе утѣха на страдащитѣ. Да Го поставимъ въ църквата.

И той поржча на дърводѣлеца джбовъ кръстъ.

Преди, обаче, да бжде изпълнена поржчката, двама богати селяни донесоха чуденъ кръстъ отъ черно дърво. Той бѣ тежъкъ и го донесоха, превивайки се подъ тежестъта, вдовицата и вториятъ синъ на Живко, които съ радостъ приеха тази работа срещу нѣколко лева, тъй като гладътъ отдавна бѣ влѣзълъ въ тѣхната колиба.

Заковаха иконата къмъ кръста и последния поставиха въ срѣдата на църквата. И едва тогава забелязаха, че сълзи течеха отъ очитѣ на Иисуса Христа. Но на другата сутринъ намѣриха иконата слѣзла отъ кръста...

Селянитѣ помислиха, че кръстътъ е недостатъчно добъръ за Господа. Отъ близкия градъ изпратиха позлатенъ кръстъ. Тежъкъ вѣнецъ, обсипанъ съ скъпоценни камъни, окачиха

надъ трънения вѣнецъ на иконата. И една сутринъ отново не намѣриха иконата на мѣстото: тя паднала и вѣнецътъ лежеше въ подножието на изоставения кръстъ.

Изминаха две недѣли. При свещеника дойде единъ беденъ рибаръ и каза, че намѣрилъ сжщинския кръстъ на Спасителя...

Този рибаръ бѣ простичъкъ; нѣкои дори го смѣтаха за умопобърканъ, но, при все това, свещеникътъ пожела да види кръста. Оказа се, че Петъръ намѣрилъ две сложени въ видъ на кръстъ дѣски отъ лодка. Буквитѣ **Ж.** и **Л.** показваха, че тѣ сж останали отъ лодката на Живко Любеновъ, който положи душата си за своитѣ близки.

Църковниятъ клисаръ и рибаритѣ почнаха да се смѣятъ надъ глупавия Петъръ...

Но свещеникътъ реши да опита. Съ благоговейна молитва приковаха иконата на Христа къмъ простия кръстъ и го поставиха на мѣстото на позлатения кръстъ.

И Господъ не напусна този кръстъ.

Едно момче, бащата на което бѣ загиналъ въ морето, съ сълзи на очи постави на връхъ иконата изсѣхналъ вѣнецъ отъ гроба на баща си...

И вѣнецътъ сжщо остана на кръста. Полскитѣ цвѣтя не се разсипаха, а, като че ли, станаха по-свежи.

И, отваряйки своитѣ печал-